

Αθεία: Το καύχημα της εποχής μας

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Νὺξ ἀφεγγῆς τοῖς ἀπίστοις, Χριστέ, τοῖς δὲ πιστοῖς φωτισμός.

Ἀθεία! Τίτλος μεγάλος καὶ καύχημα γιὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπο. Ὅποιος τὸν ἀποχτήσῃ (καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποχτήσῃ, φτάνει νὰ χειροτονηθεῖ μοναχὸς τοῦ ἄπιστος), γίνεται παρευθὺς στὰ μάτια τῶν ἄλλων σοφός, κί' ἄς εἶναι ἀμόρφωτος, σοβαρός, κί' ἄς εἶναι γελοῖος, ἐπίσημος κί' ἄς εἶναι ἀλογάριαστος, ὑπεράξιος κί' ἄς εἶναι ἀνάξιος, ἐπιστήμονας κί' ἄς εἶναι κουφιοκέφαλος.

Δὲν μιλῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει πόθο νὰ πιστέψῃ, μὰ δὲν μπορεῖ, μὲ ὅλο ποὺ κατὰ βάθος πάντα ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας εἶναι ἡ περηφάνεια, αὐτὴ ἡ ὀχιά, ποὺ κρύβεται τόσο ἐπιτήδεια μέσα στὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ. Ὅπως καὶ νᾶναι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγωνίζονται καὶ πολεμᾶνε μὲ τὸν ἄπιστο ἑαυτὸ τους, ἔχουνε ὅλη τὴ συμπόνησή μας. Γι' αὐτοὺς παρακαλοῦμε, ὅσοι πιστεύουμε, νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ πιστέψουνε, ὅπως ἔκανε σὲ κεῖνον τὸν πατέρα ποὺ εἶχε ἄρρωστο τὸ παιδί του, καὶ παρεκάλεσε τὸν Χριστὸ νὰ τὸ γιατρέψῃ. Καὶ Κεῖνος τοῦ εἶπε: «Ἄν μπορεῖς νὰ πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ κεῖνον ποὺ πιστεύει». Καὶ τότε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἔκραξε μὲ δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε. Βοήθει μου τὴν ἀπιστία», δηλαδή «ἔχω πόθο νὰ πιστέψω, κί' ἐσύ, Κύριε, δυνάμωσε τὸν». Οἱ ἄπιστοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦμε, δὲν εἶναι τέτοιοι. Ὅχι μονάχα δὲν κλάψανε ποτέ, γιὰ νὰ ἀνοίξουνε μὲ τὸν πόνο καὶ μὲ τὴ συντριβὴ τὴν κλεισμένη πόρτα, τὴν πόρτα τῆς μετανοίας, ὅπως ἔκανε ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος πατέρας ποὺ γράφει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ μήτε συγκινηθήκανε ποτέ τους, μήτε αἰσθανθήκανε καμμιά πίκρα γιὰ τὴν ἀπιστία τους, μήτε νοιώσανε πὼς ἔχουνε γι' αὐτὸ καμμιά εὐθύνη, κανένα φταίξιμο. Ὅλο τὸ φταίξιμο εἶναι τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν φανερώνεται μπροστὰ τοὺς νὰ

τοὺς πεῖ: «Ἐλάτε, ψηλαφήσετε μέ, πιᾶστε μέ, μιλεῖστε μαζί μου ὅπως μιλάτε μεταξύ σας, ἀναλύσετε μέ με τὴ χημεῖα σας, κομματιάστε μέ με τὸ μαχαίρι τῆς ἀνατομίας σας, ζυγίστε με, μετρεῖστε με, ἱκανοποιήσετε τὶς ἄπιστες αἰσθήσεις σας, χορτάσετε τ' ἀχόρταγο λογικό σας!».

Αὐτοὶ οἱ αὐτοτιτλοφορούμενοι ἄπιστοι, σὲ καιρὸ πού ἐπιδείχνουνε τὴν ἐξυπνάδα τους, φουσκωμένοι ἀπὸ τὸν κούφιον ἀγέρα τῆς περηφάνειας κι' ἀπὸ τὴν πονηρὴ εὐστροφία τοῦ μυαλοῦ τους, δὲν εἶναι σὲ θέση οἱ δύστυχοι, νὰ νοιώσουνε πόσο ἀνόητοι καὶ στενόψυχοι φαίνονται σὲ κείνους πού πιστεύουνε. Γιατί, γιὰ νὰ πιστέψουνε, ζητᾶνε κάποιες ἀποδείξεις πού κάνουνε τὸν πιστὸ νὰ τοὺς ἐλεεινολογεῖ γιὰ τὴν περιορισμένη ἀντίληψη πού ἔχουνε γιὰ τὸ πνεῦμα καὶ γιὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα. Ὁ πιστὸς ξέρει πολὺ καλὰ ὡς πού μποροῦνε νὰ φτάξουνε οἱ διαλογισμοὶ τοῦ ἄπιστου, γιατί, κι' αὐτός, σὰν ἄνθρωπος, τοὺς ἔχει ἐκείνους τοὺς λογισμοὺς, τοὺς λογισμοὺς τῆς σάρκας, τοὺς λογισμοὺς τούτου τοῦ κόσμου. Ἐνῶ ὁ ἄπιστος εἶναι ἀνύποπτος γιὰ ὅσα ἔχει μέσα του ὁ πιστός, καὶ γιὰ ὅ,τι βρίσκεται παραπέρα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ γνώση του, δηλαδή γιὰ τὰ μυστήρια πού εἶναι κρυμμένα ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ πού γι' αὐτὸ θαρρεῖ πὼς δὲν ὑπάρχουνε. Κι' ἀπὸ τὴν ἀνοησία τοῦ κορδώνεται, καὶ μιᾶ με καταφρόνεση γιὰ κείνους πού εἶναι σὲ θέση νὰ νοιώσουνε τὴ βαθύτερη σύσταση τοῦ κόσμου, ἐνῶ αὐτὸς ὁ δυστυχῆς εἶναι τυφλὸς καὶ κουφός, καὶ θαρρεῖ πὼς τὰ ἀκούει ὅλα καὶ πὼς τὰ βλέπει ὅλα. Ὁ πιστὸς ἔχει πνευματικὰ μάτια καὶ πνευματικὰ αὐτιά, καθὼς καὶ κάποια «ὑπὲρ αἴσθησιν». Ὁ ἄπιστος πὼς νὰ πάρει εἴδηση ἀπὸ κείνον τὸν μυστικὸν κόσμον μόνο με τὰ χονδροειδῆ μέσα ποῦ ἔχει, δηλαδή με τὶς σωματικὲς αἰσθήσεις; Πὼς νὰ πιάσει τὰ λεπτὰ κι' ἀλλόκοτα μηνύματα ἐκείνου τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὁ δυστυχῆς δὲν ἔχει τὶς κεραῖες ποῦ χρειάζονται γιὰ νὰ τὰ πιάσει;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ του, με τὸν τρόπο πού γνωρίζει μονάχα αὐτός, γιὰ τὸ τί εἶναι σὲ θέση νὰ νοιώσει ὁ πιστός, καὶ τί μπορεῖ νὰ νοιώσει ὁ ἄπιστος: Λαλοῦμε, λέγει, τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ πού εἶναι μέσα σὲ μυστήριο, καὶ πού εἶναι κρυμμένη, τὴ σοφία πού τὴν προόρισε ὁ Θεός, πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες, γιὰ δόξα δική μας, καὶ πού δὲν τὴ γνώρισε κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τούτου τοῦ κόσμου (δὴλ. τοὺς σοφοὺς τῆς κοσμικῆς σοφίας), καὶ πού ξεσκεπάζει αὐτὰ πού, κατὰ τὴ Γραφή, δὲν τὰ εἶδε μάτι, καὶ πού δὲν τ' ἄκουσε αὐτί, καὶ πού δὲν ἀνεβήκανε στὴν καρδιὰ κανενὸς ἀνθρώπου, ἐκεῖνα πού ἐτοίμασε ὁ Θεὸς γιὰ κείνους πού τὸν ἀγαποῦνε. Ἀλλὰ σὲ μᾶς τὰ φανέρωσε ὁ Θεὸς με τὸ Πνεῦμα τοῦ τὸ ἅγιο. Ἐπειδὴ, τὸ ἅγιο Πνεῦμα ὅλα τὰ ἐρευνᾶ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Γιατί, ποιὸς ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ μέσα τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ μονάχα τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εἶναι μέσα στὸν ἄνθρωπο; Ἔτσι καὶ τὰ μυστήρια του Θεοῦ δὲν τὰ γνωρίζει κανένας παρὰ μονάχα τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἐμεῖς δὲν ἐπήραμε τὸ

πνεῦμα τοῦ κόσμου (δήλ. τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν κοσμικὴ γνώση), ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γνωρίσουμε ὅσα χάρισε σὲ μᾶς ὁ Θεός. Κι' αὐτὰ (τὰ χαρίσματα) δὲν τὰ ἐκφράζουμε μὲ τὰ λόγια ποὺ διδάσκεται ἡ ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ μὲ λόγια ποὺ διδάσκει τὸ ἅγιο Πνεῦμα, μιλώντας σὲ πνευματικούς ἀνθρώπους μὲ πνευματικὸν τρόπο. Πλὴν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴν σαρκικὴ γνώση (τὸν ὀρθολογισμό), δὲν παραδέχεται ὅσα διδάσκει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιατί τὰ νομίζει γιὰ ἀνοησίες, καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ καταλάβει πὼς ἀνακρίνεται πνευματικά. Ὁ πνευματικὸς ὅμως ἄνθρωπος, ἀνακρίνει κάθε ἄνθρωπο, ἐνῶ αὐτὸς ἀπὸ κανέναν δὲν ἀνακρίνεται».

Ἡ ἀπιστία ὑπῆρχε πάντα. Μὰ σήμερα, μὲ τὴν ἀποτρόπαια ματαιοδοξία πού μας τρώγει, τὴν ἐπιδείχνουμε σὰν νὰ μᾶς δίνει τὴ μεγαλύτερη ἀξία. Ὅποιος ἔχει πίστη στὸν Θεὸ καὶ στὴν ἀλήθεια ποὺ φανέρωσε, εἶναι καταφρονεμένος, σὰν στενόμυαλος κι' ἀνόητος, καὶ τραβᾷ πάνω τοῦ ὅλα τὰ περιγελάσματα. Λογαριάζεται γιὰ «βλαμμένος» ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμο, μάλιστα ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ ξέρει νὰ τὰ καταφέρνει στὴ ζωὴ, νὰ «πετυχαίνει», νὰ βγάζει λεφτά, νὰ καλοπερνᾷ, νὰ μὴ δίνει πεντάρα γιὰ τίποτα, κατὰ τὸ ρητὸ ποὺ λέγει: «Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Γιὰ τοῦτο, χρειάζεται νὰ ἔχει θάρρος καὶ νὰ περιφρονᾷ τὴν ἐκτίμηση τοῦ κόσμου καὶ τὸ ὑλικὸ συμφέρον του, ὅποιος λέγει πὼς ἔχει πίστη στὸν Θεό.

Ἐνῶ ἐκεῖνον ποὺ καυχιέται πὼς δὲν πιστεύει σὲ τίποτα, α') Τὸν ἔχει ὁ κόσμος σὲ μεγάλη ὑπόληψη καὶ σεβασμό, μάλιστα ὅσο περισσότερο ἄπιστος λέγει πὼς εἶναι, τόσο περισσότερη εἶναι ἡ ἐκτίμηση καὶ ὁ σεβασμὸς ποὺ φανερώνει ὁ ἔξυπνος καὶ σοβαρὸς κόσμος στὸ πρόσωπό του. Ὁ τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι συνοφρυωμένος, μὲ λίγα καὶ βαρεῖα λόγια, ἀράθυμος κι' ἀπότομος, «θετικὸς ἄνθρωπος», « γερὸ μυαλό». β') Ὅλα τοῦ ἔρχονται βολικά, καὶ δὲν σκοτίζεται, δὲν στενοχωριέται γιὰ τίποτα. Δὲν ἔχει εὐθύνες καὶ ζαλοῦρες: Ἐδῶ κάτω, λέγει, εἶναι ἡ Κόλαση κι' ὁ Παράδεισος. Ἡ ζωὴ εἶναι γιὰ νὰ τὴν ἀπολαβαίνουν οἱ ἔξυπνοι. Οἱ κοιμισμένοι κι' οἱ ἀφιονισμένοι ἄς πεθάνουνε».

Ἐξ ἄλλου, δὲν ὑπάρχει πιὸ εὐκόλο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ κάνεις τὸν ἄπιστο! Πατᾶς ἓνα μονάχα κουμπί, κι' ὅλα σο[Υ ἔρχονται βολικά. Ὁ διάβολος εἶπε στὸν Χριστό: Πέσε, προσκύνησε μέ, καὶ θὰ γίνουν οἱ πέτρες ψωμιά, «οἱ λίθοι ἄρτοι».

Λέγει λοιπὸν ὁ ἔξυπνος : «Νὰ κάθεσαι, ἄνθρωπος μὲ τετρακόσα μυαλά, νὰ χάνεις τὸν καιρὸ σου μὲ χαζομάρες, σὰν τὶς γρηές, μὲ θεούς, μὲ κόλαση καὶ μὲ παράδεισο, μὲ καντήλια, μὲ θυμιατά, μὲ δισκοπότηρα, μὲ παπάδες καὶ μὲ καλόγρηες! Καὶ σὲ ποιά ἐποχὴ; Στὴν ἐποχὴ μας, ποῦ ἡ ἐπιστήμη στέλνει ἀνθρώπους στοὺς πλανῆτες! Ἀκοῦς, φίλε μου, βλακεία ποῦ ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος;».

Αὐτὰ λένε γιὰ τοὺς πιστοὺς οἱ ἔξυπνοι καὶ οἱ τιμημένοι τούτου τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς χειροκροτοῦνε οἱ πολλοί, πού τοὺς ἔχουνε γιὰ φρόνιμους σὲ ὅλα, ἐπειδὴ δὲν κυνηγᾶνε ἴσκιους, ἀλλὰ ἔχουνε μυαλὸ γερὸ, καὶ ἐπιτυχαίνουνε σὲ ὅτι καταπιαστοῦνε.

Ναί! Ἐπιτυχαίνουνε, γιατί, μ' ἓναν λόγο, ἡ ἀπιστία εἶναι «ἡ πλατεῖα πύλη καὶ εὐρύχωρος ὁδός», πού δὲν πιστεύουνε πὼς εἶναι «ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν», ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, ἀλλὰ «εἰς τὴν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν». Ἐνῶ ἡ πίστη εἶναι «ἡ στενὴ πύλη καὶ τεθλιμμένη ὁδός», πού δὲν πιστεύουνε πὼς εἶναι «ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν», ἀλλὰ «εἰς τὴν ἐπὶ γῆς δυστυχίαν καὶ περιφρόνησιν». «Πολλοὶ εἰσὶν οἱ εἰσερχόμενοι διὰ τῆς πλατείας πύλης» κατὰ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, «καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες τὴν στενὴν πύλην». Ἀλλὰ καὶ θαῦμα νὰ δεῖ ἓνας ἄπιστος, ἡ ὑπερηφάνεια δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πιστέψει, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ εὐκολόπιστος καὶ καταφρονεθεῖ.

Μά, ὅπως καὶ νὰ εἶναι, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ «τὴν τ' ἀσθενῆ θεραπεύουσιν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσιν», θὰ βγάλουνε σὲ καλὸ τέλος τὸ βλογημένο αὐτὸ ἔργο, καὶ θὰ θριαμβέψει ἡ ἀκατάλυτη πίστη μας, καὶ θὰ ἀκουστεῖ ὡς τὰ πέρατα τοῦ ἄπιστου κόσμου ἡ βροντερὴ φωνή: «Τὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος!».

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ: «Ὁρθόδοξος Φιλόθεος Μαρτυρία»

Ἐκδόσεις: «Ὁρθόδοξος Κυψέλη»

ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ